

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 754/2015
15.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца Т.И. из К., чији је пуномоћник Н.Р., адвокат из Б., против туженог И.З. из Б., чији је пуномоћник М.К., адвокат из М., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж. бр. 6196/14 од 28.11.2014. године, у седници већа од 15.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж. бр. 6196/14 од 28.11.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П 20267/10 од 08.07.2014. године одбијен је као неоснован предлог туженог за понављање правноснажно окончаног поступка у предмету Вишег суда у Београду П 20267/10. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 61.500,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж. бр. 6196/14 од 28.11.2014. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено је првостепено решење.

Против другостепеног решења тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење на основу члана 399. у вези члана 412. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се примењује по основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 361. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, будући да су у другостепеном решењу оцењени жалбени наводи од значаја у смислу члана 382. став 1. ЗПП.

У поступку чије понављање се тражи, пресудом Вишег суда у Београду П бр. 20267/10 од 05.04.2011. године тужени је обавезан да тужиоцу на име дуга исплати 102.564,10 евра у динарској противвредности по курсу на дан исплате са припадајућом каматом и да му накнади парничне трошкове у износу од 679.060,00 динара. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж. бр. 6196/14 од 28.11.2014. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, осим у делу који се односи на камату, у ком делу је првостепена пресуда преиначена. Поднеском од 03.04.2013. године тужени је преко пуномоћника поднео предлог за понављање правноснажно окончаног поступка, из разлога прописаних чланом 422. тачка 9. ЗПП, и навео да је по окончању поступка прибавио нови доказ који раније није могао употребити, а ради се о накнадно прибављеном налазу и мишљењу вештака за информационе технологије, који је уз предлог приложен. У налазу је наведено да је могуће методом анализе технологије материјала несумњиво утврдити да ли су печат и потпис на спорној признаници о дугу термички третирани, из чега би се утврдило да је текст признанице накнадно дописиван на већ постојећем меморандуму снабдевенем печатом и потписом туженог. Наведено је такође да је тужени током целог поступка тврдио да је текст признанице о дугу откуцан на бланко потписаном и печатираним папиру, те да спорни дуг није никада постојао.

С обзиром на наведено, правилно је у нижестепеним решењима примењено материјално право када је одбијен предлог туженог за понављање поступка.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да нису испуњени услови за понављање поступка из члана 422. тачка 9. ЗПП, по коме се правноснажно завршени поступак може поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Првостепени суд је одржао рочиште поводом предлога за понављање поступка и извршио увид у приложени писмени доказ, односно налаз и мишљење судског вештака за информационе технологије, из кога не произилази да се ради о новом доказном средству, односно новој технологији утврђивања фалсификата, који се није могао употребити до правноснажног окончања поступка. Стога се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. у вези члана 412. став 4. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић, с.р.**